

Sygn. akt I C 811/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2020r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2020r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **S. D.**

o zapłatę

I. oddala powództwo.

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska

Sygn. akt I C 811/19 upr

UZASADNIENIE

W dniu 24 lipca 2018r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego S. D. kwoty 732,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w pozwany w dniu 08 kwietnia 2011r. w formie pisemnej zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej. W związku z zawartą umową – na czas jej trwania pozwanemu został przekazany dekoder, który zgodnie z Regulaminem świadczenia usług pozwany był zobowiązany zwrócić w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. Niniejsza umowa została rozwiązana, a pozwany nie zwrócił sprzętu w terminie. Było to podstawą do obciążenia pozwanego karą umowną w związku z notą obciążeniową nr (...) z dnia 19 maja 2016r., której pozwany nie zapłacił w terminie płatności t.j. 02 czerwca 2016r. Następnie umową przelewu wierzytelności z dnia 14 lipca 2016r. niniejsza wierzytelność przeszła na powodową spółkę. Wskazano nadto, iż na dochodzoną kwotę składa się kwota 640 zł tytułem kary umownej oraz kwota 92,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od dnia następnego po terminie płatności do dnia 25 czerwca 2018r.

Postanowieniem z dnia 13 września 2018r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawa została przekazana tut. Sądowi.

Na rozprawie w dniu 11 września 2020r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych. Podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia albowiem umowa została podpisana w 2011r. na okres 36 miesięcy, wskazując, iż tym samym niniejsza umowa wygasła w kwietniu 2014r. o ile istniał wówczas jakikolwiek obowiązek pozwanego do zwrotu sprzętu to już wtedy można było od niego tego żądać, i o ile tego obowiązku nie spełnił można było tą karę umowną na pozwanego nałożyć. Przyjmując okres 3 – letniego przedawnienia z art. 118 k.c. , nie ma znaczenia wystawienie dwa lata później dokumentu księgowego z określonym terminem zapłaty, od którego strona powodowa liczyła termin zapłaty. Nadto strona powodowa została zobowiązana do wykazania przerwania biegu przedawnienia i wskazania terminu wymagalności dochodzonego roszczenia czego nie uczyniła, chodzi o zarządzenie z dnia 29 kwietnia 2019r. Zaakcentował, iż nie można w sposób sztuczny manipulować terminem przedawnienia, wystawiając w dowolnym terminie określone dokumenty księgowe. Jednocześnie powołując się na art. 120 § 1 zdanie 2 k.c. który wskazuje kiedy wierzyciel może domagać się zapłaty. Nadto pozwany jest konsumentem, a w związku z powyższym Sąd z urzędu musi uwzględnić termin przedawnienia. Jednocześnie powołując się na orzeczenie Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie I C 2513/17 z dnia 29 marca 2018r. gdzie zaistniał identyczny stan faktyczny i Sąd uwzględnił podniesiony zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 kwietnia 2011r. pozwany zawarł Umowę (...) nr (...) z (...) S.A. z siedzibą w W.. Niniejsza umowa została zawarta na czas określony t.j. na okres 36 miesięcy. Pozwany otrzymał dekodery cyfrowy (...) - (...), co zostało potwierdzone protokolarnie.

Zgodnie z pkt 11 umowy Abonent i Cyfrowy P. uprawnieni są do rozwiązania Umowy Abonenckiej (w całym okresie jej obowiązywania) z zastrzeżeniem pkt 13 i 14 poniżej z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego, chyba, że inną długość okresu wypowiedzenia zastrzeżono w (...), przy czym wypowiedzenie rozpoczyna bieg w pierwszym dniu okresu rozliczeniowego, następującego po okresie rozliczeniowym, w którym drugiej stronie doręczono oświadczenie o wypowiedzeniu Umowy Abonenckiej. Oświadczenie o wypowiedzeniu Umowy Abonenckiej powinno zostać złożone w formie pisemnej. Zasady zmiany zakresu świadczonych usług poprzez jego rozszerzenie lub zmniejszenie na wniosek Abonenta określa szczegółowo Regulamin, Cennik oraz (...). Zgodnie z § 6 ust. 9 Regulaminu Świadczenia Usług w przypadku niezwrócenia przez Abonenta /Użytkownika udostępnionego Urządzenia Dekodującego lub Karty w terminie wskazanym w Regulaminie Abonent /Użytkownik będzie zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w Cenniku. Zapłata kary umownej nie zwalania Abonenta /Użytkownika z obowiązku zwrócenia udostępnionego Urządzenia Dekodującego lub Karty. Ust.11 - W przypadku rozwiązania bądź wygaśnięcia Umowy Abonenckiej Abonent jest zobowiązany do zwrotu na własny koszt i ryzyko udostępnionego mu Urządzenia Dekodującego i Karty w terminie do 30 (trzydziestu) dni od rozwiązania /wygaśnięcia Umowy Abonenckiej na adres Cyfrowego P. ul.(...), W., chyba, że Cyfrowy P. wskaże inne dodatkowe miejsce zwrotu. Wg Cennika (...) Dekoder HD 5000 stanowił kwotę 640 zł.

W dniu 19 maja 2016r. została przez (...) S.A. wystawiona nota obciążeniowa nr (...) na kwotę 640 zł wobec pozwanego tytułem kary umownej z tytułu braku zwrotu sprzętu : (...) - (...).

W dniu 14 lipca 2016r. pomiędzy powodem a (...) S.A. z siedzibą w W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności. Jej załącznik nr 1 stanowił Wykaz Wierzytelności, a pod pozycją nr (...) znalazła się wierzytelność wobec pozwanego na kwotę 640 zł.

Pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności pismem z dnia 11 sierpnia 2017r. będącym jednocześnie wezwaniem do zapłaty kwoty 693,27 zł t.j. kwoty 640 zł wraz z odsetkami ustawowymi w kwocie 53,27 zł w związku z zawarciem przedmiotowej Umowy Abonenckiej.

Dowód:

- **umowa abonencka z 08.04.2011r. k.35–38,**
- protokół z 08.04.2011r. k.39**
- **umowa przelewu wierzytelności z 14.07.2016r. k.29-32,**
- **wyciąg k.32v,**
- oświadczenie z 16.08.2016r. k.33,**
- **nota obciążeniowa z 19.05.2016r. k.40,**
- **Regulamin świadczenia Usług z 1.11.2009r. k.42-43v,**
- **wezwanie do zapłaty z 11.08.2017r. k.44-44v,**
- **potwierdzenie nadania k.45.**

Sąd zważył, co następuje:

Powód powołał się na zawarcie Umowy Abonenckiej przez pozwanego i pierwotnego wierzyciela. Podnosił również, że pozwany nie wywiązał się z obowiązku nałożonego na niego umową, w szczególności nie zwrócił po rozwiązaniu umowy dekodera. Jednocześnie jednak nie przedkładając żadnych dokumentów na okoliczność przyczyn jej rozwiązania. W tych okolicznościach na co wskazywała strona pozwana przyjąć należało, iż ta umowa przestała wiązać strony najpóźniej z upływem okresu na jaki została zawarta t.j. z dniem 08 kwietnia 2014r. Tym samym pozwany zobowiązany był z upływem 30 kolejnych dni zwrócić przedmiotowy dekodery, aby nie narazić się na obciążenie go kara umowną, ustaloną wg Cennika na kwotę 640 zł.

Powód podnosił także, iż wierzytelność wobec pozwanego została skutecznie zbyta na rzecz powodowej spółki.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia Umowy Abonenckiej i jej rozwiązania, także okoliczności związanych z przejściem wierzytelności z tego tytułu na rzecz powoda, także wysokości tej wierzytelności.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie z uwagi na stanowisko strony pozwanej Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, którym Sąd też nie odmówił wiarygodności.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała istnienie wierzytelności wobec pozwanego i jej wysokość oraz udowodniła fakt nabycia wierzytelności w dochodzonym w sprawie zakresie. Podkreślić bowiem należy, iż uregulowany w art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000/1/1).

Natomiast strona pozwana podniosła zarzut formalny t.j. przedawnienia przedmiotowego roszczenia. W tym miejscu należy przytoczyć treść art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe

ulegają przedawnieniu. § 2. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Istotne znaczenie ma jednak art. 117 § 2¹ k.c. (obowiązujący od dnia 09 lipca 2018r.), który stanowi, iż po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W ocenie Sądu zarzut przedawnienia w okolicznościach niniejszej sprawy okazał się skuteczny, a w przypadku braku tego zarzutu i tak Sąd zobligowany był z uwagi na to, iż pozwany był konsumentem przy zawarciu przedmiotowej umowy zbadać tą okoliczność, czy roszczenie się nie przedawniło.

Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Licząc termin przedawnienia roszczenia objętego niniejszym postępowaniem należało przy tym baczyć na zdarzenia, które mogły wywołać przerwę w biegu przedawnienia. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.. Należało przy tym zważyć, że zgodnie z art. 124 § 2 k.c. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. W niniejszej sprawie żadna okoliczność nie zaistniała w kontekście przerwania terminu przedawnienia.

W niniejszej sprawie powód wystąpił z żądaniem zapłaty kwoty 732,42 zł z tytułu m.in. zapłaty kary umownej w kwocie 640 zł za brak zwrotu dekodera przez pozwanego. Jak stanowi art. 120 § 1 k.c. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. § 2. Bieg przedawnienia roszczeń o zaniechanie rozpoczyna się od dnia, w którym ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, nie zastosował się do treści roszczenia. Bieg przedawnienia roszczenie „o działanie” rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego (np. wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia), bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.). Z uwagi na treść umowy stron odwołującej się do (...) S.A. (pierwotny wierzyciel) powinien podjąć działania po upływie 30 dni od rozwiązania lub wygaśnięcia umowy (zacytowany powyżej § 6 ust.11 Regulaminu). Tym samym najwcześniejszym po 08 maja 2014r. t.j. niezwłocznie po tej dacie powinien wierzyciel wystawić notę obciążeniową, bo jego roszczenie było już wymagalne. Tym samym okres 3- letniego przedawnienia upłynął już w maju 2017r. Pozew został złożony w dniu 24 lipca 2018r. Zauważyć należy, iż cecha wymagalności nie odnosi się do roszczeń, lecz wierzytelności. Związana jest z nadejściem terminu spełnienia ze strony dłużnika określonego świadczenia. Koniecznym warunkiem powstania obowiązku jego spełnienia, a tym samym także roszczenia o jego zaspokojenie, jest wystąpienie zdarzenia, wskutek którego wierzytelność powstaje. Istniejąca wierzytelność może mieć charakter bezterminowy. Może zostać przekształcona poprzez wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Stan jej wymagalności, zgodnie z art. 120 k.c., powstaje w momencie, w którym w najwcześniejszym możliwym terminie wierzyciel mógłby wystąpić do dłużnika o spełnienie danego świadczenia. Istniejąca po jego stronie wierzytelność nabiera w ten sposób cech wymagalności, z którą powołany przepis łączy początek biegu terminu jej przedawnienia. Powstaje w ten sposób roszczenie. Liczenie okresu przedawnienia od chwili, w której roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność zmierzającą do wymagalności roszczenia w najwcześniejszym możliwym terminie w rozumieniu art. 120 § 1 zd. 2 k.c., określane jest jako "hipotetyczny termin wymagalności", ponieważ rekonstrukcja terminu przedawnienia dokonywana jest na podstawie hipotetycznej rekonstrukcji najwcześniejszej daty, w jakiej roszczenie mogło stać się wymagalne.

Tym samym nie do przyjęcia jest twierdzenie strony powodowej, iż termin wymagalności dochodzonego roszczenia wynika z treści noty obciążeniowej i jest to data 02 czerwca 2016r. W tym stanie rzeczy Sąd uwzględnił zarzut pozwanego t.j. przedawnienie roszczenia i oddalił powództwo (pkt I wyroku).

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje uzasadnienie w przepisach art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie stroną wygrywającą jest pozwany Uwzględniając powyższe Sąd w pkt II sentencji wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł t.j. kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, która stanowi wynagrodzenie radcy prawnego (w wysokości określonej na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz.1804 ze zmianami) oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska

Sygn. akt I C 811/19 upr

ZARZĄDZENIE

Dnia 30 września 2020r.

1. (...)
2. (...)
3. (...)

ˆ Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska